

Makaan jossain kovalla. Päätä särkee. Ihan kuin joku olisi hakannut minua nuijalla päähän. Avaan silmäni mutta näen pimeyttä. Olenko tullut sokeaksi? Olenko edes hereillä? Tunnen kuinka paniikki nousee, hengittäminen kiihtyy ja yritän samalla muistella miten jouduin tänne. En muista mitään! Hengitän rauhallisesti syvään ja ulos. Saan itseni rauhoitetuksi. Otan selvää, minne olen joutunut. Tunnustelen maata. Se on kovaa, muhkuraista, kylmää. Kiveä? Löydän seinän. Samanlaista, seinä kaartuu mutta nyt löydän sammalta ja joissain kohdin on märkää. Paikka ei ole suuri. Noin kaksi metriä leveä ja sama pituudeltaan. Olenko luolassa? - Miten olen tänne joutunut? ihmettelen ääneen. Samassa huomaan edessäni pienen valo täplän. Toivon pilkahdus käy mielessä. Yritän selvittää mistä valo tulee. Se tulee kahden ison kiven välistä. Yritän työntää kiviä pois. Työnnän niin kovaa kuin lihakset jaksavat. Hiki valuu selkää pitkin mutta jatkan työntämistä. Vaikka kuinka työnnän, kivet ei liikahda senttiäkään. Yritän kuulostella, jos lähellä olisi ihmisiä. Aivan hiljaista. Ei kuulu lintujen tai tuulen ääntä. Päätäväisenä tarkistan luolani vielä perinpohjin. Jos löytyisi paksu keppi, toinen ulospääsy, aivan mitä tahansa, kunhan se auttaa minut pois täältä. Pimeydessä käsituntumalla tarkistan luolani kahteen kertaan mutta mitään hyödyllistä ei löydy. Pelkkiä pikkukiviä ja sammalta. Päätäväisyys alkaa haihtua ja tilalle vaihtuu epätoivo. Miksi olen täällä? Miksi en muista mitään? Masentuneena menen kivien lähelle, käherrys maahan toivoen, että joku ohikulkija menisi ohi ja saisin apua. Ainut seurani on pieni valo täplä pimeydessä. Ehkä minä joskus pääsen pois.